

บ่วงเงารัก

www.puendee.com

นวนิยายไทย

บัวเงารัก • ฌรัณณา

ลงพิมพ์ในนิตยสารหญิงไทย พ.ศ. ๒๕๕๖-๒๕๕๗

พิมพ์รวมเล่มครั้งแรก : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, ตุลาคม ๒๕๕๗

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ออกแบบปก : ฟารุต สมักรไทย

ราคา : ๒๕๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

ฌรัณณา.

บัวเงารัก.- กรุงเทพฯ : อักษรวิโสภณ, ๒๕๕๗.

๓๗๗ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-426-4

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

ศิลปกรรม

คอมพิวเตอร์

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรวิโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุจารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

กนกพันธ์ สุนทรกมลวัฒน์

รัชชณั ตรีธรรมวุฒิกุล ยศวดี เป็นประเสริฐ ดันติมา แซ่ตั้ง

สมยงค์ คงใจ สุทธิรญา เสตรา สารัตน์ วงศาโรจน์

รจนา ลงทอน สุพันธ์ ออมระดับกุล

สำนักพิมพ์เพื่อนดี บริษัทอักษรวิโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนาคาศีพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

Homepage : <http://www.puendee.com>

<http://www.facebook.com/puendee>

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

นับจาก ‘สายเลือดสีเนहा’ และ ‘เกมกฤษณา’ (กำลังทำละคร) จนมาถึง ‘บ่วงเงารัก’ ผลงานเรื่องที่ ๓ จากเรื่องแรกที่เป็นโรแมนติกดรามามา สู่ดราม่าเข้มข้นในเรื่องที่สอง นี่คือพัฒนาการของ **ฉรัณณา** เพราะนิยายเรื่องนี้เป็นแนวฆาตกรรมอำพรางที่มีวิญญานพยายามหาทอคอยการทวงคืน

รัมภา หญิงสาวผู้โชคร้าย ถูกฆ่าตายอย่างโหดเหี้ยม วิญญานของหล่อนจึงวนเวียนอยู่ในบ้านที่เกิดเหตุด้วยความทุกข์ทรมานจากไฟแค้น ไม่ยอมไปสุดไปเกิด หล่อนคิดหาทางแก้แค้นคนที่กระทำการเลวร้ายกับหล่อนเรื่อยมา แต่ปัญหาก็คือ หล่อนไม่รู้ว่ “มัน” ผู้้นั้นคือใคร แล้ว...โอกาสก็เดินทางมาถึงโดยไม่คาดฝัน เวลาแห่งการชำระสะสางปมแค้นจึงเริ่มต้นขึ้น

ผู้เขียนค่อยๆ พาเราล่องทะเลอารมณ์ของตัวละครต่างๆ ที่อัดแน่นด้วยรัก โลภ โกรธ หลง เราจะได้เห็นธารกิเลสต้นหาของมนุษย์ไหลเอื่อยๆ ผ่านสายตาไประลอกแล้วระลอกเล่า และเมื่อถึงจุดหมายเราจะได้รับรู้ว่ ชีวิตนั้นสุดทางคือความว่างเปล่า หาได้มีสิ่งใดจริงยั่งยืนไม่ ชีวิตอันมีค่าของเราจึงไม่ควรถูกกักขังไว้ด้วยความรักหรือความแค้น

เป็นที่น่าสังเกตุว่ **ฉรัณณา** มุ่งมั่นสร้างสรรค์ผลงานแปลกใหม่สู่สายตาผู้อ่านเสมอ และการยึดมั่นในความดีความถูกต้อง ทำให้นิยายของเขาทุกเรื่องทุกแนวไม่ถูกเคลือบด้วยยาพิษทางภาษาหรือเหตุการณ์อันทำทนายศีลธรรม เพราะเหตุว่ ผู้ประพฤติช่วยยอมได้รับผลแห่งการกระทำของตนเองไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง และผู้ประพฤติดีก็ยอมได้รับผลแห่งการทำดีด้วยเช่นกัน

บ่วงเงารัก

‘ณัฏฐา’

“เดรัจฉาน เมื่อคืนพนักงานใหม่ของพี่ภูมิที่ชื่อดาวกระโดดตึกตาย”

หัวข้อสนทนาที่คนรักเปิดประเด็นขึ้น ทำให้ดิฉันรู้สึกตกใจไม่น้อย จนต้องละสายตาจากการเช็คอีเมลบนโทรศัพท์มือถือ นึกย้อนไปเมื่อสัปดาห์ก่อน หญิงสาวที่ถูกเอยถึงยังส่งยิ้มให้เขาตอนเข้าไปคุยเรื่องบัญชีกับพี่เขยของแชนรินทร์ อยู่เลย ไม่น่าเชื่อว่าจะจบชีวิตลงด้วยวัยเพียงเท่านี้

“เกิดอะไรขึ้น...”

“พี่ภูมิบอกว่าสงสัยคงออกหัก วันเกิดเรื่องใครถามอะไรก็ไม่พูด แต่มีคนเห็นไปแอบร้องไห้ในห้องน้ำด้วย”

ไม่ใช่ว่าสิ่งที่คนรักเล่ามาจะไม่น่าเชื่อถือ แต่อะไรก็ตามที่ได้ยินกันต่อๆ มามักจะถูกเติมหรือเสริมโดยมีความรู้สึกส่วนตัวเข้าไป ทำให้ดิฉันอดคิดไม่ได้ว่าเรื่องนี้ก็คงเหมือนกับอีกหลายๆ ข่าวที่ถูกคาดการณ์ไปต่างๆ นานา แต่ไม่มีใครสักคนรู้ความจริงว่าระหว่างทางก่อนหน้าจะเกิดเหตุขึ้นนั้นมีความเป็นมาอย่างไรกันแน่

ผู้หญิงคนนั้นได้ทำอะไรก่อนตายบ้าง หลอนไปกินข้าวมื้อสุดท้ายที่ไหน มีใครที่หลอนคุยด้วยในช่วงเวลา ก่อนหน้านั้น หรือในช่วงที่เกิดเหตุอาจมีใครสักคนมองขึ้นไปเห็นแล้วพยายามจะร้องห้าม ทุกอย่างเปรียบดังเรื่องราวที่ถูกซ่อนไว้ระหว่างบรรทัดของประโยคสนทนาที่บอกต่อๆ กันไปเรื่อยๆ

อาชีพผู้สอบบัญชีซึ่งต้องตรวจสอบชุดคีย์ที่มาที่ไปของบรรดาตัวเลขต่างๆ อาจทำให้ดิฉันเป็นคนละเอียดและรอบคอบเป็นพิเศษ ทั้งเรื่องงาน และเลยมาถึงชีวิตประจำวัน พอได้ยินอะไรก็มักอยากรู้ถึงที่มาที่ไปให้แน่ชัด

“เท่าที่เห็น น้องคนนั้นก็เป็นคนร่าเริง ไม่น่าคิดสั้นเลยนะ”

“ใช่... วันก่อนยังฝากหนังสือมาให้ไปอ่านเลย”

“ชื่อจริงชื่ออะไรรู้มั๊ย เดี่ยวพรุ่งนี้เดี๋ยวดูโทรเลขจะได้อุทิศส่วนกุศลไปให้”

“แสงดาว...”

แล้วการสนทนาเรื่องของผู้หญิงที่ชื่อแสงดาวที่จบลงเพียงเท่านั้น เมื่อเจ้าของร้านนำอาหารมาเสิร์ฟด้วยตัวเอง

วันนี้เป็นวันครบรอบที่ดิวิษและแซรวินท์ตัดสินใจคบกันเป็นแฟน ดิวิษจึงชวนคนรักมากินอาหารเย็นที่ร้านโปรดของทั้งคู่ ร้านนี้เป็นร้านเล็กๆ ซึ่งตกแต่งให้บรรยากาศโรแมนติกเหมือนนั่งกินอาหารอยู่ในสวนหลังบ้าน นอกจากอาหารจะอร่อย รสชาติอาหารจะจัดจ้านเหมือนกับทำกันในครัวที่บ้านแล้ว เจ้าของร้านยังให้ความเป็นกันเอง จนลูกค้าเอ่ยชมเป็นเสียงเดียวกัน

เมื่อเจ้าของร้านเดินกลับเข้าไปด้านในแล้ว ดิวิษถือโอกาสเอื้อมไปจับมือคนรักเอาไว้ แล้วเอ่ยขึ้นอย่างเชิษฐ พอได้ยินกันแค่สองคนว่า

“ขอบคุณเป็นนะ... ที่อยู่ข้างเดมาตลอด”

ไม่บ่อยนักที่ดิวิษจะพูดคำหวานๆ เช่นนี้ ยกเว้นว่าเป็นวันพิเศษจริงๆ เขาเคยอ่านหนังสือเล่มหนึ่งบอกว่าชีวิตคู่ก็ต้องการความหวาน ให้หมั่นเติมความหวานกับคนใกล้ตัวบ่อยๆ จะช่วยในการบริหารความรักให้ยืนยาวมากกว่าเดิม

“จะมารอแมนติกอะไรตอนนี้นะละ คนกำลังหิวนะ”

แซรวินท์รีบดึงมือออกแล้วหันไปสนใจกับการตักอาหารตรงหน้า แต่แก้มที่ค่อยๆ แดงระเรื่อทำให้ดิวิษแอบอมยิ้มด้วยความพอใจ

เขาพบกับหล่อนครั้งแรกเมื่อตอนเรียนมัธยมปีที่หก แซรวินท์เป็นนักเรียนใหม่ย้ายเข้ามาระหว่างปีการศึกษา การเข้ามาอยู่ในสิ่งแวดล้อมใหม่ๆ ไม่ได้เป็นปัญหาสำหรับหล่อนเลยแม้แต่น้อย ด้วยบุคลิกที่ร่าเริงสดใส เข้ากับคนง่าย ทำให้แซรวินท์กลายเป็นที่ชื่นชอบของบรรดานักเรียนชายในโรงเรียน ไม่เว้นแม้แต่ดิวิษ แต่เพราะเขาในวัยนั้นเป็นเด็กรักเรียนที่ออกจะเชื่องๆ ไม่ประสาเรื่องของการรักสักเท่าไร จึงได้แต่เก็บความชอบเอาไว้ในใจ และเมื่อถึงวันจบการศึกษา ถึงเวลาที่ต่างฝ่ายต่างต้องแยกย้ายกันไปเรียนที่อื่น ตอนนั้นดิวิษจึงเข้าใจว่าการคิดถึงใครสักคนนั้นมันเป็นเรื่องธรรมดาแค่นั้น...

หลายปีที่ไม่ได้ข่าวคราวจนคิดว่าคงจะลืมกันไปแล้ว แต่แล้ววันหนึ่งความรักครั้งแรกก็เดินเข้ามาเคาะประตูถึงหน้าบ้าน แซรวินท์มาสมัครงานที่บริษัทซึ่ง

ดิวิษทำงานอยู่ และเขาก็จำหล่อนได้ตั้งแต่เห็นหน้า เพราะรอยยิ้มของหญิงสาวไม่เคยเปลี่ยนไปเลย และที่สำคัญก็คือแซรวินท์จำเขาได้เช่นกัน

“นึกถึงตอนที่เบ้เดินเข้ามาสมัครงานนะ เดททำอะไรไม่ถูกเลยรู้มัย”

“ไม่น่าเชื่อว่าโลกจะกลมอย่างนี้”

อาจไม่ใช่โลกกลม แต่เป็นเพราะพรหมลิขิตที่บันดาลให้คนสองคนได้มาพบเจอกันอีก ช่วงเวลาที่ผ่านมามีทั้งสองคนต่างก็ไม่เคยมีใคร พอมามาพบกันอีกครั้งก็เหมือนมีสายใยบางๆ ดึงให้เข้าหากันทันที

“รู้มัย ตอนนั้นเบ้ปรึกษาเรื่องเดทกับเหมียวตลอดเลยนะ”

‘เหมียว’ ที่ถูกพูดถึงคือชื่อเล่นของชิตชมัย ผู้หญิงผิวสีแทนซึ่งพูดจาฉะฉาน และชอบขบกัดผู้ชายแรงๆ จนเป็นนิสัย แรกๆ ดิวิษไม่ค่อยถูกชะตากับอีกฝ่ายเท่าไร แต่พอได้รู้จักตัวจริงแล้ว เขากลับชื่นชอบนิสัยของชิตชมัยที่เป็นคนตรงไปตรงมา และปรารถนาดีต่อแซรวินท์อย่างไม่มีเงื่อนไข

“ปรึกษาเรื่องอะไร”

“ก็เรื่องที่เคยเป็นคนขี้เกียจที่สุดในโลก ชอบทำหน้าบึ้งตลอดเวลาขี้ใจล่ะ”

“ทำงานกับตัวเลข จะให้อึดได้ขี้ใจล่ะ”

ดิวิษตอบยิ้มๆ เขารู้ตัวดีว่าเป็นคนชอบเครียดกับงาน และแก่นิสัยนี้ไต่ยาก แต่พอคบกับแซรวินท์แล้ว เขาก็พยายามที่จะปล่อยวางมากขึ้น และก็ได้ในระดับหนึ่ง

“ดีนะที่เบ้ลาออกแล้ว ไม่งั้นสงสัยหน้าจะแก่เหมือนใครบางคน”

“โชคดีที่รู้ว่าตัวเองต้องการอะไรต่างหาก งานวาดรูปก็เป็นงานที่ไม่ต้องวุ่นวายกับใครด้วย”

“ใครบอกละ กว่าที่จะถึงวันนี้ เบ้เสียความรู้สึกกับคนไปตั้งเยอะนะ จนบางทีก็ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าทำไมต้องยอมให้เขามาเอาเปรียบด้วย”

เข้าทำงานเป็นนักบัญชีได้แค่ปีกว่าๆ แซรวินท์ก็รู้ว่าตัวเองไม่เหมาะกับอาชีพนี้ หล่อนชอบงานศิลปะ จึงเปลี่ยนเส้นทางชีวิตมาเป็นคนวาดรูปปกนิยายให้กับสำนักพิมพ์แห่งหนึ่ง แต่กว่าจะทำให้ผลงานเป็นที่ยอมรับได้นอกจากฝีมือแล้ว ยังต้องอดทนกับการเอาใจเอาเปรียบจากคนในวงการเดียวกัน

อีก โชคดีที่มีดิวิซคอยเป็นกำลังใจ ไม่เคยปล่อยให้หล่อนต้องสู้เพียงลำพัง จนบางทีก็อดคิดไม่ได้ว่าถ้าชีวิตขาดเขาไป หล่อนจะสามารถอยู่ได้ด้วยตัวเองมั้ย “ไม่มีใครอยากถูกเอาเปรียบหรอก แต่บางทีมันก็เลี่ยงไม่ได้ เพราะฉะนั้นถ้าเราเห็นคนอื่นทำไม่ได้ ก็อย่าไปทำอย่างนั้นกับใคร ต้องยึดมั่นในความดี ให้มากเข้าไว้ ตัดกิเลสทุกอย่างที่เข้ามา”

“สาธุ”

แชรวินท์วางข้อลงแล้วยกมือขึ้นพนมล้อเลียนอย่างชอบใจ ก่อนจะเอ่ยชมคนรัก เพราะไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ดิวิซก็จะแนะนำด้วยข้อคิดดีๆ เสมอ และความไม่เบียดเบียนใครของเขาก็พลอยทำให้แชรวินท์ซึมซับสิ่งที่เขาเป็นเข้ามา ใส่ตัวเหมือนกัน

“เดเป็นคนแปลกมากเลยนะ ถ้ามั่นใจเยอะๆ เคยโกรธเกลียดอะไรบ้าง หรือเปล่า”

“ต้องมีสิ เดไม่ใช้ผู้ชายแสนดีขนาดนั้นซะหน่อย” ดิวิซตอบด้วยน้ำเสียงกึ่งหัวเราะ พร้อมกับเอาใจด้วยการตักแกงส้มใส่ถ้วยเล็กให้หญิงสาว

“ใครจะเชื่อ เพื่อนไปทุกคนเข้าข้างเดหมดเลย ขนาดอีตาพี่ทัก ทุกวันนี้ยังปลื้มเดไม่เลิก”

“คนที่เป่กับเหมียวพามาทดสอบเดใช่ไหม”

“นั่นแหละ...ทุกวันนี้ยังเพ้อถึงเดอยู่เลย”

คิดขึ้นมาก็อดเข้าใจไม่ได้ ดิวิซจำสายตากรุ่มกริมของพี่ทัก เพื่อนรุ่นพี่ของแชรวินท์ที่มีชื่อจริงว่าทัตเทพได้อย่างแม่นยำ รอยยิ้มอย่างมีเลศนัยของอีกฝ่ายทำให้เขาต้องเก็บไปสงสัยอยู่หลายวัน กว่าที่แชรวินท์จะยอมเฉลยความจริงให้ฟัง ในตอนนั้นเขาก็ไม่ได้โกรธหรือขัดใจ แค่รู้สึกตกลงกับความคิดของคนรัก ไม่นึกว่าแชรวินท์จะกล้าเลียนแบบวิธีในละครด้วยการใช้ผู้ชายมาทดลองใจตัวเอง

“บอกตรงๆ เลยนะ เดไม่เคยสนใจผู้หญิงคนอื่นหรอก เดแอบชอบเป่ตั้งแต่เจอกันครั้งแรกแล้ว ข้อมูลของเป่อยู่ในหัวหมด ไม่ว่าจะวันเดือนปีเกิด บ้านอยู่ที่ไหน ชอบกินอะไร ไม่อย่างนั้นตอนสัมภาษณ์สมัครงานจะถามตรงๆ เหรอว่า เป่มีแฟนหรือยัง”

“จริงด้วย...ทำเอาตอบไม่ถูกไปเลย...”

แม้บรรยากาศบนโต๊ะอาหารจะเต็มไปด้วยการรำลึกความหลัง แต่พอย้อนนึกไปก็เห็นว่าความรักของทั้งสองไม่ได้เริ่มต้นด้วยความหวานอย่างที่พูดคุยกันทั้งหมด เมื่อได้พบหน้ากันอีกครั้งและได้ทำงานที่เดียวกัน ดวิษก็คิดจะขอโอกาสให้ตัวเองได้ทำอย่างที่เขาต้องการ แต่เพราะตำแหน่งงาน และไม่อยากเป็นหัวข้อให้ใครนินทาได้ ซึ่งจะพานเสียหายไปถึงแซรวินท์ ทำให้เขาต้องแสร้งทำเป็นเหมือนไม่ใส่ใจ ทั้งที่ใจนั้นเป็นทุกข์เพราะกลัวว่าอีกฝ่ายจะตัดสินใจไปควงคนอื่น จนเมื่อวันที่แซรวินท์ลาออกจากงานเพื่อไปเริ่มงานใหม่ตามที่ฝันไว้ ด้วยความกังวลว่าจะต้องเสียแซรวินท์ไปอีกครั้ง ดวิษจึงตัดสินใจที่จะบอกรักหล่อนทันที

“ถ้าเป้ไม่ลาออก ก็คงไม่มีใครยอมพูดความในใจ”

“ก็เดกแล้วว่าเป้จะไม่ตอบตกลงนะสิ เลยต้องรอให้แน่ใจก่อนว่าหน้าจะไม่แตก”

“ถ้าวันนั้นเดไม่พูด เป้ก็ว่าจะตัดใจแล้วเหมือนกัน”

แซรวินท์แสร้งทำเป็นเซิดแล้วยกแก้วน้ำขึ้นดื่มแก้เซ็ง ถึงแม้จะผ่านเวลามานานพอสมควร แต่สำหรับหล่อนแล้ว เซ้มนาฬิกาที่หมุนไปทุกวันไม่ได้ทำให้ความรักและความทรงจำเก่าๆ จางหายไปเลย

ทุกวันนี้ดวิษไม่ใช่แค่คนรัก แต่เขาคือลมหายใจของแซรวินท์ และสำหรับดวิษแล้ว แซรวินท์ไม่ใช่แค่ผู้หญิงของเขา หากแต่หล่อนเป็นทั้งหมดที่ชีวิตของเขามี

อีกไม่นานทั้งสองจะแต่งงานกัน...

แหวนเงินที่ใส่ติดนิ้วของคนทั้งสองแทนคำมั่นสัญญาที่ให้กับไว้ล่วงหน้า ตอนนี้ดวิษได้ซื้อบ้านมือสองไว้หลังหนึ่ง ตั้งใจจะใช้เป็นเรือนหอ เขาจัดการเรื่องการซื้อขายและโอนกรรมสิทธิ์ด้วยเงินที่เก็บมาตั้งแต่เริ่มทำงาน แต่ใช้ชื่อแซรวินท์เป็นเจ้าของเพียงคนเดียว

“บ้านของเราแต่งเสร็จแล้วนะ เดว่าจะย้ายเข้าไปอยู่ก่อน เป้ว่างหรือเปล่า...พรุ่งนี้ไปดูด้วยกันมัย”

“ว่างสิ...”

แชรวินท์รับปากอย่างตื่นเต้น ออยากรู้ว่าบ้านที่ตวิซตั้งใจตกแตงนั้นจะออกมาหน้าตาเป็นอย่างไร เพราะเขาเก็บทุกอย่งไว้เป็นความลับทั้งหมด ไม่ยอมปริปากอะไรทั้งสิ้น เวลาถามก็บอกแค่ว่าตั้งใจจะให้หล่อนประหลาดใจ

* * *

เช้าวันนี้แชรวินท์รู้สึกอารมณ์ดีเป็นพิเศษ เพราะนัดหมายสำคัญรออยู่เพื่อความสะดวกจึงไม่ให้ตวิซมารีบ นัดกันไว้ว่าไปเจอกันที่บ้านเลย

“ตื่นไวจ้งเลยนะวันนี้”

เสียงพี่สาวทักขึ้นขณะกำลังง่วนกับการทำอาหารเข้าอยู่ในครัว ขณะที่แชรวินท์เดินยิ้มกว้างเข้าไปเปิดตู้เย็นรินน้ำส้มมาดื่ม พอเหลือบไปเห็นไส้กรอกที่เพิ่งทอดเสร็จก็หยิบกินหน้าตาเฉยเลยโดนเอ็ดทันที

“จะแต่งงานอยู่แล้ว ยังไม่เลิกนิสัยแบบนี้อีก”

“แหม...พี่แป่ม ปนอีกแล้ว เดี่ยวพี่ภูมิไม่รักนะ”

แชรวินท์กระเซ้าพี่สาวเล่นอย่างทุกครั้ง แต่สังเกตเห็นพี่สาวหน้าเงื่อนไปไม่เหมือนทุกทีที่จะหัวเราะ หรือต่อปากต่อคำทำทหายกันไปมา ทำให้แน่ใจว่าคงมีอะไรไม่ชอบมาพากลในความเงียบที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลัน

“เป็นอะไรหรือเปล่า”

หล่อนถามด้วยน้ำเสียงจริงจัง แต่พี่สาวยังไม่มีแก๊ใจจะเล่าให้ฟัง จึงพยายามจะหันหน้าหนีไปทางอื่น หากแต่แชรวินท์ไม่ยอมปล่อยให้ความสงสัยอยู่กับตัวนานเกินไป หล่อนดึงมือพี่สาวให้หันกลับมาสบตาเพื่อคาดคั้นหาสาเหตุที่ทำให้ไม่สบายใจ

“ทะเลาะกับพี่ภูมิอีกแล้วแน่ๆ เลย”

“ก็เขาหาเรื่องก่อน”

แล้วก็เป็นอย่างที่แชรวินท์คาดเอาไว้จริงๆ

“แต่ปกติ พี่ภูมิใจเย็นจะตาย”

“พูดอย่างนี้ก็หมายความว่าพี่ใจร้อนละสิ”

“ไม่ใช่อย่างนั้นซะหน่อย มีเรื่องอะไรกันบอกได้มั๊ย”

ขนิษฐารู้ว่าน้องสาวเป็นห่วง แต่เรื่องของความรู้สึกมันยากตรงที่ไม่รู้จะเริ่มต้นอย่างไร หล่อนแต่งงานกับภุมิมาหลายปี ชีวิตครอบครัวจัดอยู่ในขั้นสมบูรณ์ เงินทองมีให้ใช้จ่ายไม่เคยขัดสน ถ้าจะขาดก็แค่เรื่องลูกที่พยายามเท่าไรก็ไม่ประสบความสำเร็จเสียที พอระยะหลังสามีนั่นไปให้เวลากับงานมากขึ้น จนไม่นานมานี้ขนิษฐารู้สึกว่าครอบครัวไม่เหมือนเดิม แต่หล่อนไม่สามารถบอกได้ว่าเป็นเพราะอะไร

“พี่สังเกตเห็นระยะหลังเขาซึ้งหงุดหงิดมาก เมื่อวานแค่ถามเรื่องลูกน้องที่ฆ่าตัวตายเท่านั้น ก็หัวเสียขึ้นมาทันทีเลย”

“เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องเล็กนะพี่แป่ม ตำรวจต้องมาสอบสวนอีกกี่ครั้งก็ไม่รู้ เป้ว่าเราอย่าไปถามอะไรเลยดีกว่า”

แชรวินที่ช่วยออกตัวแทนพี่เขย แต่กลับทำให้พี่สาวรู้สึกขจัดใจมากขึ้น

“รู้ใจกันไปหมดเลยนะ สงสัยมีพี่คนเดียวแหละที่ไม่ดี”

“ไม่ใช่อย่างนั้น เป้ว่าพี่แป่มต้องเปลี่ยนวิธีคิดใหม่แล้วละ ปกติพี่แป่มก็เป็นคนมีเหตุผล”

“สรุปว่าไม่คิดจะเชื่อพี่เลยใช่ไหม โอเค...ไว้เจอกับตัวเองจะเข้าใจ”

แค่เริ่มต้นก็ซัดจะไปกันใหญ่เสียแล้ว แชรวินที่ถึงจะพูดเก่ง แต่ก็ไม่ใช่เย็นพอจะทนพูดเพื่อโน้มน้าวใจคนอื่นได้ ยิ่งกับพี่สาวซึ่งเป็นคนคิดมากและมีทีลึแบบประหลาดๆ ด้วยแล้ว บางทีอาจจะต้องปล่อยให้เวลาช่วยจัดการเหมือนกัน

“ไม่เอาแล้ว พี่แป่มไม่ฟังแบบนี้ เป้ไปดีกว่า อย่าเครียดมากรู้มั๊ย เดี่ยวหน้าจะแก่ พี่ภูมิเขาคงไม่ชอบให้เมียแก่หรอกนะ”

เมื่อเห็นว่าเรื่องคงไม่มีอะไรมากไปกว่าเกิดการน้อยใจที่พี่เขยไม่ค่อยให้ความสำคัญ แชรวินที่ก็ซิงตัดบท แต่ไม่วายหยอดคำแซวทิ้งท้ายเอาไว้แล้วรีบเผ่นหนีออกจากบ้าน ระหว่างเดินออกมาก็แอบคิดว่าต่อไปถ้าแต่งงานแล้วจะไม่มีวันทำตัวเหมือนพี่สาวเด็ดขาด

* * *

จากสวนผักที่เคยครอบคลุมบริเวณกว้างใหญ่เมื่อสิบกว่าปีก่อนหน้านี้

พอความเจริญเข้ามา ที่ดินซึ่งเคยเป็นร่องสวน มีแต่ทางลูกรังทอดยาวไปจนสุดทาง ก็เปลี่ยนแปลงไปจนไม่เหมือนเดิม ที่ทางซึ่งไม่มีคนสนใจเพราะทั้งลึกและห่างไกลชุมชน แต่พอมีข่าวว่าถนนใหญ่ด้านหน้าจะมีการสร้างรถไฟฟ้าตัดผ่านเท่านั้น ทุกๆ ตารางเมตรก็กลายเป็นทองคำขึ้นมาทันที คนในพื้นที่ค่อยๆ ย้ายถิ่นหนีหายไปหมด เมื่อนักลงทุนแห่กันซื้อที่ดินไปสร้างเป็นบ้านจัดสรร จนละลานตา ขับรถผ่านมาที่ไรจะเห็นป้ายโฆษณาโครงการขึ้นใหม่ตลอดทั้งแนวถนน

บ้านที่ดิวิซซื้อนั้นจัดว่าอยู่ในย่านชุมชนใหม่ หน้าปากซอยจะมีของกินขายกันให้คึกคักในช่วงกลางคืน ถนนในซอยสามารถเป็นทางลัดตัดไปอีกถนนหนึ่งได้จึงมีรถวิ่งผ่านค่อนข้างพลุกพล่าน แต่บ้านที่เขาซื้อไว้เป็นบ้านเก่าที่อยู่ตรงทางแยกเข้าไปช่วงท้ายซอยซึ่งค่อนข้างเงียบสงบ สภาพบ้านถูกปล่อยให้รกร้างไม่มีใครสนใจ ราคาจึงไม่แพงมากนัก โชคดีที่พี่เขยของแชรวินท์ซึ่งรู้จักกับเจ้าของบ้านช่วยเจรจา ทำให้เขาสามารถซื้อบ้านได้ในราคาถูกจนใครต่อใครพากันอิจฉา แต่ดิวิซไม่ใช่นักเก็งกำไร แม้มีใครมาขอซื้อต่อเขาก็ไม่ขาย เพราะเขาตั้งใจซื้อบ้านหลังนี้เพื่อสร้างครอบครัว จึงดำเนินการเข้าตกแต่งใหม่ทั้งหมด โดยได้ภานีรุ่นน้องต่างคณะที่มหาวิทยาลัยมาช่วยเหลือ สามเดือนต่อมาบ้านเก่าที่รกร้างก็กลายเป็นบ้านใหม่ที่นำอยู่ขึ้นมาทันที

บ้านสองชั้นสีขาวหลังคาสีฟ้าล้อมรอบด้วยสีเขียวของต้นไม้ใหญ่ ปลูกไทรเกาหลีเป็นแนวไว้ริมรั้ว สนามหญ้าโล่งเหมาะกับการเดินเล่น วางหินเป็นทางเดินเล็กๆ เชื่อมต่อจากโรงรถเข้าสู่ตัวบ้านด้านใน ห้องด้านล่างทั้งหมดดิวิซใช้สีขาวครีมเพื่อให้ความสว่าง และโล่งโปร่ง พื้นกระเบื้องยางลายไม้สีอ่อนให้ความรู้สึกของบ้านร่วมสมัย ฝ้าฉาบเรียบทุกห้องแต่ตกแต่งขอบด้านบนด้วยไม้และจิ้งจอกซ่อนไฟไว้ด้านใน कुมโตนดแสงในห้องให้ดูอบอุ่น ส่วนเฟอร์นิเจอร์ทุกชิ้นเขาตั้งใจใช้สีฟ้าและขาวอย่างที่แชรวินท์ชอบ ห้องทางด้านหลังถูกกันไว้สำหรับเป็นห้องครัวขนาดใหญ่ เพราะแชรวินท์กำลังสนใจเรื่องทำอาหาร ถัดจากห้องรับแขกใหญ่ไปทางด้านขวานั้น เขาวางโซฟาเล็กๆ ขนาดหนึ่งที่นั่งไว้ริมหน้าต่างกระจก สำหรับเป็นมุมทำงานให้คนรัก ซึ่งจะสามารถมองผ่านผนัง

กระจกออกไปเห็นสวนญี่ปุ่นด้านข้างที่เขาตั้งใจสร้างขึ้นด้วยฝีมือตัวเอง

ห้องนอนอยู่บนชั้นสอง ดิวิชเลือกตกแต่งตามแบบที่แชรวินท์เคยเปรยว่าชอบ ผสมผสานความคิดของนักออกแบบ จึงลงตัวที่ห้องนอนเรียบง่าย แต่ตกแต่งพื้นและผนังด้านหนึ่งด้วยไม้ไผ่ ให้ความรู้สึกอบอุ่นในยามหลับ เขาเลือกใช้ผ้ามา่านโปรงแสงสีขาวทำให้ห้องไม่รู้สึกอึดอัด และสั่งทำชั้นวางหนังสือฝังไว้กับผนังด้านหนึ่งเพื่อประหยัดเนื้อที่ ทำให้ห้องแลดูกว้างขึ้น และสามารถตั้งโต๊ะทำงานได้อีกตัว เขาไม่ลืมว่าคนรักชื่นชอบศิลปะขนาดไหน จึงจัดการฝากเพื่อนซื้อภาพเขียนเก๋ๆ จากยุโรปมาประดับบนผนัง

ห้องทุกห้องตกแต่งเสร็จเรียบร้อยพร้อมเข้าอยู่ได้แล้ว ดิวิชจึงถือโอกาสชวนแชรวินท์มาดูบ้าน เพื่อว่ามีอะไรอยากเปลี่ยนแปลงอีก จะได้แก้ไขให้ถูกใจ ก่อนเข้ามาอยู่จริง ระหว่างรอแชรวินท์เดินทางมาชายหนุ่มก็ถือโอกาสเดินสำรวจบ้านไปพลางๆ ไล่จากด้านล่างไปจนถึงห้องนอนอย่างภาคภูมิใจ เพราะทุกๆ มุมภายในบ้านหลังนี้คือความรักที่เขาตั้งใจทำเพื่อแชรวินท์คนเดียว...

“ไม่จริง”

เสียงใคร...?

จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงใครตวาดดังซ่างๆ หู ดิวิชหันขวับไปตามเสียงเล็กแหลมแหบพร่านั้น แต่กลับไม่เห็นใคร เขาค่อยๆ กวาดตาไปรอบๆ ก่อนจะถอนใจเมื่อเห็นหน้าต่างภายในห้องนอนเปิดอยู่ สรุปลงได้ว่าเสียงที่ได้ยินเมื่อครู่คงจะเป็นเสียงลมพัดผ้ามา่านเข้ามานั่นเอง

“เพี้ยนจริงๆ นี่เราหูผาดขนาดได้ยินเสียงลมเป็นเสียงคนหรือนี่...”

ดิวิชเปรยกับตัวเองอย่างขำๆ แล้วเดินไปที่หน้าต่างแล้วเปิดผ้ามา่านมองลงไป ก็เห็นแชรวินท์กำลังลงจากรถแท็กซี่พอดี เขารีบโบกมือส่งสัญญาณทักทาย แต่ต้องแปลกใจเมื่อเห็นคนรักเงยหน้าขึ้นมามองแล้วชักสีหน้าเหมือนมีเรื่องไม่พอใจ

* * *

“เดอยู่กับใครหรือเปล่า”

จู่ๆ ก็เจอคำถามชวนทะเลาะจากแชรวินท์ ทำให้ดิวิชซึ่งรีบลงมาเปิดประตู

ไม่ทันตั้งตัว เขาทำนางอยู่นาน ก่อนจะฉนนหนักขึ้นไปอีกเมื่อคนรักบอกว่าเมื่อครู่ตอนมองขึ้นมาที่หน้าต่างห้องนอนชั้นบนนั้นเห็นผู้หญิงยืนอยู่ข้างเขาด้วย แชรวินท์มันใจว่าตาไม่ผาดแน่ แต่ดิษยีนยันหนักแน่นว่าในบ้านมีเขาอยู่คนเดียวจริงๆ

“แต่เป้เห็นจริงๆ เป็นผู้หญิงผมยาวใส่ชุดนอนสีขาว ตอนที่เดโปกมือทัก...”

“สงสัยจะเห็นผ้าม่านมั้ง ไม่เอาหนา เราไปดูรอบๆ บ้านกันดีกว่านะ”

ดิษยมองเห็นเรื่องที่แชรวินท์สงสัยเป็นเรื่องขำๆ พอพูดจบก็ตัดบพด้วยการจูงมือหล่อนเข้าไปเยี่ยมชมรอบๆ บ้าน แต่แชรวินท์กลับรู้สึกว่จิตใจไม่ค่อยปกติ ไม่มีแกใจชื่นชมสิ่งทีดิษยพยายามจะอวดสักเท่าไร และยังพอก้าวเข้าไปด้านในตัวบ้านเท่านั้น ใจก็เต้นแรง อึดอัดเหมือนจะหายใจไม่ออก

“เป็นอะไรหรือเปล่าเป้ ทำไมหน้าซีดจัง”

“เออ...ไม่รู้สิ มันแปลกๆ บอกไม่ถูก”

แชรวินท์จับความรู้สึกตัวเองไม่ออก พยายามสุดลมหายใจยาวเพื่อกดความรู้สึกอึดอัดนั้นให้หายไป แล้วขอนั่งพักที่โซฟาเก่า และเพียงไม่กี่นาทีความเย็นจากเครื่องปรับอากาศก็ช่วยทำให้หล่อนผ่อนคลายขึ้น พอมองไปรอบๆ อีกครั้งก็อดยิ้มไม่ได้เมื่อเห็นห้องรับแขกตกแต่งตามแบบที่เคฝินเอาไว้

“คุณชอบไหม้ย”

แชรวินท์ไฝฝินมานานแล้วว่าอยากจะมีบ้านเป็นของตัวเอง พอเห็นคนรักเอาใจใส่ตัวเองถึงขนาดนี้ก็ทำให้ลิ่มความอึดอัด มีแรงที่จะลุกขึ้นเดินสำรวจไปทั่วๆ หล่อนชอบมุมเล็กๆ สำหรับนั่งทำงานทางด้านข้างที่ดิษยตั้งใจทำขึ้น และพอเข้าไปในห้องครัว แชรวินท์ก็แทบจะกระโดดตัวลอยด้วยความลิ่มตัว

“มีเตาอบด้วยหรอเนี้ ดีจังเลย...เป้จะได้ทำขนมให้เตทานทุกวันเลย”

แค่เห็นแชรวินท์ดีใจ ดิษยก็พลอยรู้สึกสบายใจไปด้วยแล้ว ไม่เสียความตั้งใจที่อุตสาหืปิดปากเจียบเรื่องการตกแต่งทั้งหมด เพราะหวังจะให้แชรวินท์ได้ประหลาดใจ

“เราไปดูห้องนอนกัน देว่าเป้ น่าจะชอบนะ”

“จะมีเซอร์ไพรส์อะไรอีกหรือเปล่า”

เขาไม่ตอบได้แต่ยิ้มแล้วเดินนำขึ้นไป แต่พอเขรวินท์ก้าวเหยียบบันไดขั้นแรก หล่อนก็รู้สึกถึงใจที่เต้นแรงขึ้น สัญชาตญาณบอกว่ามีอะไรบางอย่างกำลังส่งเสียงเรียก แต่พอหันหลังกลับไปทำหน้าที่ต่างกระจกบานเลื่อน ก็เห็นแมวสีดำตัวใหญ่กำลังจ้องเขม็งมาที่ตัวเอง

“มีอะไรหรือเป้...”

เสียงเรียกของดิษที่ลงมาตามทำให้หล่อนหันกลับไป แต่เพียงเสี้ยววินาทีที่ละสายตาพอหันกลับมาอีกที่แมวดำตัวนั้นก็หายไปเสียแล้ว

“คุณเห็นอะไร”

“ไม่มีอะไรค่ะ”

เขรวินท์ไม่รู้จะเริ่มตบอธิบายอย่างไร จึงปฏิเสธแล้วรีบตามดิษขึ้นไปห้องนอน หากแต่พอก้าวเท้าเข้าไปเท่านั้น เขรวินท์ก็สะดุ้งวาบเมื่อแสงสลัวที่ลอดผ่านผ้ามาบนโปร่งสีขาวนั้นแลเห็นเป็นเงารางๆ คล้ายผู้หญิงหน้าตาน่าเกลียด น่ากลัวกำลังจ้องมองมา แต่พอดั้งสติและมองกลับไปอีกครั้งก็ไม่เห็นอะไร

เขรวินท์ค่อยๆ ลอบถอนใจ

“ถูกใจหรือเปล่า”

“เอ่อ...ชอบมาก” หล่อนมองไปรอบๆ อีกครั้ง แล้วบอกยิ้มๆ “ชอบใจมากนะที่ทำให้ขนาดนี้ ตอนนี้อย่าจะพูดอะไรแล้ว”

เป็นความตื้นตันที่บอกไม่ถูก เพราะสิ่งที่เห็นไม่ใช่แค่บ้านซึ่งเขาเตรียมไว้สำหรับเป็นเรือนหอเท่านั้น แต่ทุกๆ มุมหล่อนสัมผัสได้เลยว่ามันถูกตกแต่งขึ้นมาจากความรักที่ดิษมีให้ทั้งสิ้น

“ดีใจที่เป้ชอบ นี่ถ้าภาณีได้ยิน สงสัยจะดีใจจนตัวลอยแน่...”

รอยยิ้มของเขรวินท์เจือปนลงทันที เมื่อคนรักเอ่ยถึงชื่อมณฑนาการที่รับผิดชอบตกแต่งบ้างหลังนี้ ภาพของผู้หญิงสาวสวยมั่นใจตัวเองปรากฏขึ้นในหัวความคิด พร้อมกับความระแวงที่แฝงอยู่ในใจมานาน

“ทีแรกเป้ก็ไม่คิดว่า เตะจะกล้าเรียกภาณีมาแต่งบ้านให้”

“อ้าว ทำไมล่ะ ภาณีเขาอาสาเลยนะ เขาบอกอยากทำให้...”

“ก็เพราะภริณีรักเด”

น้ำเสียงที่เปลี่ยนไปเป็นหึงหวงของแชรวินท์ ทำให้วิษสะกิดใจ เขาเข้ามาโอบกอดคนรักทางด้านหลังแทนคำเอาใจ

“นั่นมันอดีตนะเบ๊ ตอนนี้ภริณีไม่ได้คิดอะไรแบบนั้นแล้ว เดเป็นที่ชายของเขาคนหนึ่ง”

วิษยืนย่นอย่างหนักแน่น แต่ไม่สามารถทำให้แชรวินท์คลายความระแวงลงได้ เรื่องแบบนี้เขาอาจจะไม่คิด แต่ไม่ได้หมายความว่าอีกฝ่ายจะไม่คิดด้วย ภริณีรักวิษมากเท่ากับที่ผู้หญิงคนหนึ่งจะมีให้ผู้ชายสักคนได้ เพราะคำว่ารักถึงกับยอมเสียสละเป็นฝ่ายเดินจากไปเสียเอง เพื่อให้วิษมีความสุข แต่ในใจแชรวินท์นั้นเชื่อเสมอว่าการกระทำเช่นนี้เป็นแผนของภริณีที่ต้องการตอกย้ำ ทำให้วิษไม่สามารถลืมหล่อนได้ไปตลอดชีวิตต่างหาก

อย่างไรผู้ชายก็ไม่มีทางเข้าใจผู้หญิงได้ดีกว่าผู้หญิงแน่ๆ แชรวินท์ดึงมือของเขาออก แล้วเลี้ยวเดินไปที่ชั้นวางหนังสือ

“แต่ไปว่าเขาคงตั้งใจไม่ได้ ถึงไม่ยอมมีแฟนใหม่เสียที”

“คิดมากไปแล้ว”

“ไม่ได้คิดมากหรอก แต่เบ๊ไม่ยากถูกหักหลัง”

พอพูดคำสุดท้ายออกไป แชรวินท์ก็รู้สึกถึงความเจ็บที่เข้ามาปกคลุมทันที ทำให้ได้สติว่าคำที่โพล่งออกไปนั้นกำลังทำร้ายจิตใจคนรัก จึงได้แต่บ่นกับตัวเองในใจว่าไม่รู้ปีศาจอะไรเข้าสิง ถึงได้พูดคำบ้าง แบบนี้ออกไป

๒

เสียงลมกระโชกพัดกิ่งใบของต้นไม้ใหญ่หน้าบ้านดังราวกับเสียงกรีดร้องของคลื่นยักษ์ในท้องทะเลอันบ้าคลั่ง ปลุกให้ชายหนุ่มซึ่งถือโอกาสย้ายเข้ามานอนเฝ้าบ้านเป็นคืนแรก ต้องตื่นขึ้นกลางดึก

ลมหนาวมาเยือนไวกว่าที่คิดไว้อีก ดวิษสัมผัสได้ถึงไอเย็นยะเยือกที่อยู่รอบกาย เขาค่อยๆ ยันตัวลุกขึ้นอย่างงัวเงียแล้วเดินตรงไปปิดหน้าต่าง หากแต่พอไปถึงกลับเปลี่ยนใจ หยุดทอดสายตาไปยังดวงดาวที่สุกสว่างอยู่บนฟ้าอย่างรู้สึกเงียบเหงา

เขาเคยฝันว่าอยากมีครอบครัวสมบูรณ์แบบ จึงตั้งใจทำทุกอย่างให้ดีที่สุดเพื่อคนที่เขารัก แต่जूๆ แชรวินท์กลับซึ่งนอนโดยไม่ยอมฟังเหตุผล ทั้งที่ก่อนหน้านี้ก็ไม่เคยบอกเลยสักนิดว่าไม่ชอบ หรือมีอะไรไม่พอใจ ถ้าแค่เปลี่ยนคนออกแบบจากภานี้เป็นคนอื่นแล้วทำให้หล่อนสบายใจ เขาก็ไม่มีปัญหาอะไรเลยด้วยซ้ำ

เขาอยากให้แชรวินท์ได้ฟังคำยืนยันนี้อีกครั้ง

เมื่อปิดหน้าต่างลงกลอนเรียบร้อย ดวิษจึงย้อนกลับมานั่งบนที่นอน ตัดสินใจเอื้อมไปหยิบโทรศัพท์มือถือที่วางอยู่บนโต๊ะข้างหัวเตียง ตั้งใจจะโทร. ไปหาแชรวินท์เพื่อขอโทษ แต่พอกดเลขหมายจนครบก็พลันเกิดความลังเล เมื่อเหลือบไปเห็นนาฬิกาบนผนังบอกเวลาเกือบจะสองยามแล้ว นึกขึ้นได้ว่า เวลานี้แชรวินท์คงจะเข้านอนไปแล้ว และการปลุกขึ้นมาคุยแบบไม่เห็นหน้าอย่างนี้ หากเกิดความเข้าใจผิดหรือสื่อสารกันคลาดเคลื่อน อาจทำให้เรื่องราวไปกันใหญ่ได้ สารพัดเหตุผลที่ลู่ๆ ก็วิ่งเข้ามาในหัว ทำให้ผลสรุปออกมาว่า ไว้พุ้นนี้เขาค่อยไปหาเพื่อขอรับความเข้าใจจะดีกว่า เมื่อได้คำตอบให้ตัวเองแล้ว ดวิษก็ค่อยคลายความกังวลลงได้บ้าง จึงล้มตัวลงนอน แต่พอจะเคลิ้มหลับเท่านั้น เขาก็ได้ยินเสียงกุกกักผิดปกติดังมาจากชั้นล่าง

เสียงอะไร...?

เขานึกถึงขโมยเป็นอันดับแรก

ดิวิซรีบตรงไปที่โต๊ะทำงานแล้วเปิดลิ้นชักหยิบปืนพกที่ซุกไว้ออกมาถือไว้แน่น เขาค่อยๆ เดินไปเปิดประตู แล้วยองลงบันไดไปอย่างเงียบที่สุด จนเมื่อก้าวมาถึงบันไดชั้นสุดท้าย ก็ต้องแปลกใจระคนสงสัยมากขึ้นไปกว่าเดิมเมื่อพบว่าเสียงผิดปกติที่ได้ยินนั้นดังลอดออกมาจากข้างในห้องเก็บของใต้บันได

ดิวิซไม่ค่อยเชื่อเรื่องเหนือธรรมชาติ และไม่กลัวในสิ่งที่มองไม่เห็น แต่น่าแปลกที่เสียงแกรกๆ คล้ายสัตว์กำลังพยายามใช้เล็บแหลมตะกุยประตูออกมา กลับทำให้เขารู้สึกถึงความกลัวที่แผ่ซ่านไปทั่วร่าง

เกิดอะไรขึ้น...ทำไมมือต้องเย็นขนาดนี้ด้วย

ดิวิซแปลกใจตัวเองมากกับอาการที่เกิดขึ้น เขาพยายามเรียกความกล้าให้กลับคืนมาโดยเร็วที่สุด แล้วค่อยๆ ยื่นมือที่ขู่ไปด้วยเหงื่อออกไปหมุนลูกบิดประตู และในทันทีที่ประตูเปิดออก เขาก็ต้องผงะจนเบือนหน้าหนี เมื่อมีกลิ่นเหม็นเน่าลอยพุ่งเข้ามาปะทะ พร้อมกับแมวดำตัวใหญ่พุ่งพรวดออกมาก่อนจะวิ่งหนีหายไปอย่างรวดเร็ว

“โธ่เว้ย เข้ามาได้ยังไงนี่...”

ดิวิซสบถออกไปอย่างลืมหื้ม พอใจค่อยๆ สงบ ก็ต้องสะดุ้งเป็นครั้งที่สองเมื่อเหลือบไปเห็นร่างสูงของผู้หญิงในเดรสสีดำซึ่งยืนอยู่ที่มุมห้อง และกำลังทอดสายตาดูออกไปยังสวนญี่ปุ่นด้านนอก

“นั่นใคร?”

ผู้หญิงคนนั้นมายืนอยู่ตรงนั้นตั้งแต่เมื่อไหร่กัน ทำไมที่แรกเขาถึงไม่เห็น? ดิวิซเก็บคำถามไว้ในใจ แล้วตวาดออกไปด้วยน้ำเสียงดุดัน พร้อมกับยกปืนขึ้นในท่าเตรียมพร้อม หากแต่เสียงหัวเราะในลำคอของอีกฝ่ายคั่นหูจนทำให้เขาเอะใจ และยิ่งประหลาดใจมากขึ้นเมื่อหญิงสาวค่อยๆ หันมาส่งยิ้มให้

“ภาณี...คุณมาทำอะไรที่นี่?”

ผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้าเขาคือภาณีจริงๆ ด้วย ถึงแม้คืนนี้หล่อนจะแต่งหน้าจัดจรรวกับเป็นคนละคน แล้วยังสวมชุดเดรสลูกไม้เข้ารูปทั้งตัว ที่คอประดับ

ด้วยสร้อยมุกเม็ดโต ไม่ใช่ชุดเรียบๆ เท่ๆ อย่างที่ชอบใส่ประจำก็ตาม

“ฉันก็มาหาคุณไงคะ”

หญิงสาวยกมือขึ้นเสยผมอย่างที่ชอบทำบ่อยๆ แล้วตอบกลับมาด้วยน้ำเสียงยั่ววน ทำให้คนฟังถึงกับอึ้งด้วยความแปลกใจ ประหนึ่งว่าคนตรงหน้าไม่ใช่ภานี่ที่เขารู้จักเลยแม้แต่น้อย

“คุณเข้ามาได้อย่างไร”

“ฉันก็มีกุญแจ คุณเป็นคนให้ฉันเองไง ทำเป็นลืมไปได้...”

“ผมให้ไปเพราะคุณทำหน้าที่ตกแต่งบ้าน แต่คุณไม่ควรจะไปทำกุญแจสำรองแบบนี้”

คำตอบของภานี่ทำให้ตวิษไม่พอใจมาก เพราะตอนตรวจงานเขาเป็นคนรับกุญแจคืนจากมือหล่อนเอง ไม่นึกเลยว่าอีกฝ่ายจะแอบทำกุญแจสำรองเอาไว้ แล้วยังถือโอกาสบุกเข้ามาในยามวิกาลเช่นนี้อีก

เขามองหญิงสาวด้วยสายตาคิดหวัง หากแต่ภานี่ไม่มีท่าทีว่าจะสะทกสะท้านเลยแม้แต่น้อย

“ทำอย่างนี้ ถ้าเกิดผมเข้าใจผิด ยิ่งคุณขึ้นมากจะเป็นยังไง”

“ก็ดีสิคะ ได้ตายด้วยน้ำมือคุณ ภานี่คงนอนตายตาหลับ...”

ภานี่หัวเราะเบาๆ ทำราวกับเป็นเรื่องขำขัน แต่ตวิษไม่ตกลงตามไปด้วย เขาไม่เข้าใจว่าทำไมอีกฝ่ายถึงเปลี่ยนไปมากเช่นนี้ ไม่เหลือคราบสาวมั่นที่เขาคุ้นเคย แต่กลายเป็นผู้หญิงที่เต็มไปด้วยจริตแพรวพราว

“ไม่ใช่เรื่องสนุกแล้วนะ ตกลงจะบอกผมได้หรือยังว่า คุณมาที่นี่ทำไม”

“ฉันก็มาเพื่อจะบอกคุณว่า ฉันไม่มีวันยกคุณให้เขาริษัทเด็ดขาด”

หญิงสาวจงใจเน้นประโยคสุดท้ายแสดงอาการหึงหวงเต็มที่ หล่อนพยายามจะจับมือตวิษ แต่เขาเดินหนีไปอีกทาง ก่อนจะหันมาตวาดเสียงเข้มใส่อย่างหงุดหงิด

“มันเป็นไปได้ไม่ได้ ผมไม่ได้รักคุณ เราเคยพูดเรื่องนี้กันแล้วนะ”

ท่าทางรังเกียจของตวิษเหมือนมีดที่พุ่งเข้ามาแทงตรงๆ ที่หัวใจของหญิงสาว ภานี่เซิดหน้าแล้วสวนกลับด้วยน้ำเสียงสั้นเครือว่า

“ไม่ใช่ เราเคยรักกันมากต่างหาก เรารักกัน...แต่พอแชรวินท์กลับมา คุณก็เปลี่ยนใจ”

ดิวิษไม่รู้ว่าความสนิทสนมจะกลายเป็นต้นเหตุให้ภานี้ต้องทุกข์ทรมานใจ เช่นนี้ ที่ผ่านมาเขามั่นใจว่าไม่เคยให้ความหวัง หรือคำสัญญาใดๆ ไม่ว่าจะกับ ภานี้ หรือผู้หญิงคนไหน เพราะใจของเขามั่นคงต่อแชรวินท์คนเดียวมาตั้งนาน แล้ว

“คุณกลับไปเถอะ ผมจะถือว่าเรื่องคืนนี้ไม่ได้เกิดขึ้น”

“ไม่...ฉันรู้ ฉันมาทีหลัง แต่ฉันลืมคุณไม่ได้จริงๆ นะดิวิษ”

“อย่าทำอย่างนี้ ผมขอร้อง”

น้ำตาของหล่อนกำลังทำให้ดิวิษลำบากใจ ใจหนึ่งก็อยากจะเข้าไปปลอบ แต่อีกใจก็ห้ามเอาไว้ สุดท้ายเขาจึงเลือกที่จะตัดบทอย่างไม่มีเยื่อใย

“คุณกลับไปซะ...ผมอยากพักผ่อนแล้ว”

“คุณไล่ฉันเหวอ”

“แล้วแต่จะคิดนะ บางทีถ้าการคบกันแบบเพื่อนต่อไปทำให้คุณลำบากใจ ผมก็ขอโทษด้วย”

แม้รู้ดีว่าการกระทำเช่นนี้จะทำร้ายและทำลายความรู้สึกของอีกฝ่ายขนาดไหน แต่ดิวิษก็จำเป็นต้องทำ เพื่อเป็นการตัดไฟแต่ต้นลม ก่อนที่ทุกอย่างจะสายเกินไป

“คุณทำฉันเจ็บมาก แล้วคุณจะเสียใจ คืนนี้ฉันจะไปจากชีวิตคุณ แต่ฉันจะไม่ให้อภัยคุณเด็ดขาด”

หญิงสาวร่ำไห้อย่างเจ็บปวด จ้องมองชายผู้เป็นที่รักผ่านม่านน้ำตาอย่าง ผิดหวังเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนจะตัดสินใจจบเรื่องเศร้าทั้งหมด ด้วยการยกปืนในมือขึ้นมาจ่อที่ขมับ ในขณะที่ดิวิษได้แต่ประหลาดใจว่าปืนที่เมื่อครู่เขาเห็นบอเอาไว้ที่เอาไว้ไปอยู่ในมือของอีกฝ่ายได้อย่างไร ชั่ววินาทีนั้นภานี้ก็ลั่นไกใส่ขมับตัวเอง เสียงปืนดังลั่นจนหูเขาอื้ออึงไปหมด ในขณะที่ดิวิษตกอยู่ในอาการตะลึงงัน ตาเบิกกว้างจ้องมองร่างของภานี้ที่ล้มลงนอนคว่ำหน้าจมกองเลือด พอตั้งสติได้ เขาก็รีบพุ่งตัวเข้าไปพลิกร่างที่นอนนิ่งให้หงายขึ้น แต่เขาก็ต้องร้องขึ้นสุดเสียง

ด้วยความตกใจสุดชีวิต เมื่อร่างที่นอนจมกองเลือดนั้นหาใช่ภานี แต่กลับกลายเป็นแฮรวินท์คนรักของเขานั่นเอง

“ไม่จริง...”

ติวีร้องตะโกนลั่นสุดเสียง แล้วสะดุ้งพรวดขึ้นนั่ง พร้อมกับพบว่าตัวเองยังอยู่บนที่นอน ที่แท้ทั้งหมดที่เห็นเป็นแค่ฝันร้าย หากแต่เป็นความฝันที่เหมือนจริงมากจนใจยังเต้นแรงไม่หยุด ทันใดนั้นเขาก็ได้ยินเสียงหัวเราะเบาๆ แหบพร่าของผู้หญิงแว่วเข้ามาในหู ก่อนจะรู้สึกหนาวยะเยือกไปถึงชั่วหัวใจอีกครั้ง เมื่อเหลือบมองนาฬิกาบนผนังที่เข็มสั้นและเข็มนาฬิกาบอเวลาสองยามพอดี...

* * *

แฮรวินท์ไม่รู้ตัวว่าเมื่อวานนี้ทำไมถึงพูดอะไรโง่ๆ แบบนั้นออกไป ไม่เข้าใจตัวเองเลยว่าเพราะอะไรจู่ๆ ก็พาลกับติวีด้วยเรื่องไม่เป็นเรื่อง จนวันนี้ต้องนัดชิดชมัยออกมาคุยให้หายเครียด พอเจอหน้าเพื่อนสาวก็เปิดเข้าประเด็นอย่างไม่อ้อมค้อม

“ทะเลาะกันมาใช่ไหม?”

“ก็แค่หึงมากไปหน่อย”

แฮรวินท์รับสารภาพไปตรงๆ จนเพื่อนสนิทไม่ยากเชื่อหูตัวเอง นี่หรือคือเรื่องสำคัญของแฮรวินท์ที่ลงทุนขนาดชวนมาเลี้ยงข้าวกลางวันเพื่อขอคำปรึกษา

“คิดมากไปแล้ว ผู้ชายอย่างเด แก่ไม่ต้องไปหึงเลย เขาไม่มีทางนอกใจเด็ดขาด”

“ก็มันอดคิดไม่ได้นี่นา พอได้ยินชื่อยัยภานี แฟนเก่าของเขา ฉันก็ปรี๊ดแตกเลย”

ชิดชมัยสนิทสนมกับแฮรวินท์มาตั้งแต่เรียนมหาวิทยาลัย จึงรู้จักนิสัยเพื่อนรักดีว่าไม่ใช่คนไม่มีเหตุผล แต่ทำไมจะต้องหงุดหงิดด้วยเรื่องไม่ใช่เรื่องแบบนี้ ยิ่งเป็นเรื่องผู้หญิงที่ชื่อภานีด้วยแล้ว ในสายตาของชิดชมัยแทบจะเป็นไปไม่ได้เลยด้วยซ้ำ เพราะคนหยิ่งในศักดิ์ศรีอย่างภานี ไม่มีวันหวนกลับมาหาผู้ชายที่ไม่ได้รักตัวเองอย่างเด็ดขาด มากไปกว่านั้นด้วยเซ็นส์ที่สัมผัสได้

ดวิษเป็นผู้ชายที่ไม่เหมือนผู้ชายทั่วไป เขาไม่มีทางวอกแวก หรือบั่นใจไปให้ใครอื่นอย่างแน่นอน

“ยัยภาณีเป็นแฟนเก่าที่ไหนล่ะ ฉันเคยช่วยแกสืบมาหมดแล้วไงว่ายัยนี่ชอบเดช่างเดียว”

“ก็ไม่รู้เหมือนกัน เชื้อมัย...อยู่ดีๆ มันก็เหมือนมีใครมากระซิบบอกที่ข้างหูว่า อย่าไว้ใจนะ อย่าไว้ใจเด็ดขาด ระวังคนที่ชื่อภาณีให้ดี”

แซรวินท์เสียงอ่อยลง เพราะรู้แก่ใจว่าคำแก้ตัวที่ฟังไม่ค่อยขึ้นของตัวเองยากจะทำให้ใครเห็นใจ แต่กลับยิ่งทำให้หล่อนกลายเป็นคนเงื่องงมากกว่าเดิม

“ฉันว่าจิตใต้สำนึกแกคงมีปัญหาแล้วละ นี่แกอิจฉาที่ยัยภาณีสวยกว่าเก่งกว่า และก็รวยกว่าไซ้ใหม่”

ชิตชมัยวิเคราะห์อย่างจริงจัง และตรงประเด็นจนแซรวินท์ปฏิเสธไม่ได้ หล่อนไม่มีอะไรไปสู้อีกฝ่ายได้จริงๆ แต่ที่ไม่เคยนึกถึงมาก่อนเพราะความคิดนี้ถูกกดเอาไว้ เหมือนที่เคยอ่านหนังสือแนวจิตวิทยาเล่มหนึ่ง นักเขียนได้บอกไว้ว่า คนเรามักฝังความผิดหวังหรือปมด้อยต่างๆ รวมไปถึงจิตใต้สำนึกที่เลวร้ายเอาไว้ในส่วนที่ลึกที่สุดโดยไม่รู้ตัว และมันจะส่งผลต่อพฤติกรรมที่แสดงออก ตัวอย่างเช่นศิลปินหลายคนเวลาจะต้องขึ้นเวทีใหญ่ มักมีอาการตื่นเต้น ก็เป็นผลมาจากปมที่ฝังไว้ในใจ จนต้องมีการบำบัดรักษาอย่างเป็นทางการเป็นเรื่องเป็นราว

“สรุปฉันเป็นโรคจิตไซ้มัย ทำยังไงดีล่ะเหมียว”

“ไม่ต้องทำอะไร แคโทร.ไปขอโทษเดเท่านั้นเอง” ชิตชมัยสรุปสั้นๆ แต่แซรวินท์รีบโวยวาย

“ไม่ได้นะ เออ...คือฉันเป็นผู้หญิงนะแก”

“นี่ย่าบอกนะว่าเป็นผู้หญิงทำผิด ก็ต้องให้ผู้ชายมาขอโทษ เรื่องแบบนี้คิดได้ไงยะ ถ้ามตรงๆ ดีกว่า แกรักเดหรือเปล่า”

“รักสิ...”

เรื่องนี้แซรวินท์สามารถตอบได้ทันทีโดยไม่ต้องคิด แต่สำหรับเรื่องที่เกิดขึ้นหล่อนก็ยังคงคิดไม่ตกอยู่ดีว่าจะแก้ไขอย่างไร

“ถ้ารักก็จัดการทำตามหัวใจสั่งพอ จะคิดมากทำไมยะ ก็คู่แล้วที่คิด

เยอะ สุดท้ายก็จบไม่เป็นท่าทุกราย”

ชิตชัมย์ลงทุนพุดหนักขนาดนี้แล้ว แต่แชรวินท์ก็ยังมีท่าทางลั้งเลือกเพื่อนสาวจึงหมดความอดทน คราวโทรศัพท์มือถือของอีกฝ่ายมากดโทร. หาดวิษ
“จะทำอะไรนะ...” แชรวินท์พยายามยื่นมือไปแย่งโทรศัพท์คืน แต่ชิตชัมย์รีบยกมือห้าม

“อย่ายุ่ง...”

หญิงสาวถูกเอ็ดดั่งลั่นร่าน จึงได้แต่ทั้งตัวพิงพนักเก้าอี้อย่างอ่อนใจ ก่อนจะหน้าเจื่อนปนสับสนเมื่อได้ยินเพื่อนรักส่งเสียงหวานคุยกับปลายสายอย่างเป็นกันเอง

“เดเหรอ...นี่เหมียวเอง ไม่ได้เจอกันนานเลยนะ”

* * *

ได้เพื่อนรักช่วยเป็นกาวใจ ทำให้สถานการณ์กลับมามีเหมือนเดิม พอรู้ว่าดิษมีนัดคุยงานที่บริษัทของพี่เขย แชรวินท์จึงเดินทางไปพบ แต่ก่อนจะแยกกันชิตชัมย์ไม่วายกำซบอย่างจริงจังว่า

“ถ้าแกไม่รู้จักให้โอกาสตัวเอง ก็อย่าหวังว่าใครจะมาช่วยอีกเลยนะ”

“จ๊ะ...ขอบใจนะเหมียว”

ชิตชัมย์พุดถูก หล่อนคงมัวแต่ห่วงความรู้สึกตัวเองมากเกินไปจนมองข้ามความจริง และสิ่งสำคัญที่สุดคือการไม่ยอมเปิดใจ ชีวิตคู่ที่อ่อนแอไม่ได้เริ่มต้นจากความไม่ไว้ใจ แต่เกิดจากการไม่รู้จักรักว่าให้อภัยต่างหาก

แชรวินท์มาถึงบริษัทของพี่เขยก็ใกล้เวลาเลิกงาน ดิษยังประชุมอยู่กับพี่ภูมิในห้อง แชรวินท์จึงถือโอกาสนั่งรอในห้องรับรอง ด้วยฐานะน้องภรรยาของเจ้านายทำให้บรรดาพนักงานให้ความเกรงใจเป็นพิเศษ และเมื่อนาฬิกาบอกเวลาเลิกงาน พนักงานต่างทยอยกันกลับไปจนหมด แต่ดิษก็ยังอยู่ในห้องทำงานของพี่เขย แชรวินท์เริ่มเบื่อกับการต้องนั่งรอเฉยๆ จึงขยับตัวมุดลูกมุดนั่งอยู่หลายที และเมื่อในห้องทำงานไม่เหลือใครแล้ว หล่อนจึงออกมาเดินสำรวจไปรอบๆ แก่แข็ง

เดิมทีพี่ภูมิเป็นผู้รับเหมาก่อสร้างธรรมดาๆ รับงานโครงการประเภทตึก-

แถว ทาวน์เฮาส์ แต่เพราะความขยันและโชคช่วยมีเจ้านายดีคอยสนับสนุน วันนี้ พี่ภูมิได้เป็นเจ้าของกิจการรับเหมาที่ได้สัมปทานกับหน่วยงานของรัฐมากมาย มีพนักงานประจำออฟฟิศหลายสิบคนต้องดูแล และช่วงหลังงานเข้ามามากจนแทบไม่มีเวลาจนกลายเป็นเหตุให้เกิดปัญหาครอบครัว

แซรวินท์มาหยุดยืนที่เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ ซึ่งมีแต่โต๊ะโล่งๆ เพราะเจ้าของเพิ่งเสียชีวิตไปเมื่อวันก่อน และความสนใจก็สะดุดเมื่อเสียงประตูห้องทำงานของพี่เขยเปิดออกพร้อมกับเห็นคนรักเดินออกมาด้วยสีหน้าเคร่งเครียด หากแต่พอตวิษเห็นหล่อนเท่านั้น สีหน้าของเขาก็เปลี่ยน และส่งยิ้มกว้างทักขึ้นด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“เป็มารอนานหรือยัง”

“เอ่อ... สักพักแล้วละ”

แซรวินท์ตอบอ้อมแอ้มไม่ค่อยเต็มเสียงนัก เพราะยังละอายใจกับเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อวาน แต่ตวิษไม่มีทำที่ว้ายโกรธ หรือไม่พอใจเลยแม้แต่น้อย เขาเข้ามาจับมือหล่อนบีบแทนคำพูดเพื่อให้สบายใจ

“อ้าว ยัยเป็ มาได้ยังไงนี่...”

ก่อนจะมีคำพูดใดๆ ออกมา พี่เขยก็ส่งเสียงทักทายขัดจังหวะเสียก่อน แซรวินท์รีบหันไปยิ้มและทักทายกลับอย่างสนิทสนม

“สวัสดีค่ะพี่ภูมิ เป็มาหาเด”

“แหม... ห่างกันไม่ได้เลยนะคุณนี่”

พี่ภูมิแซว แล้วเดินเข้ามาโอบไหล่ตวิษอย่างเป็นกันเอง ก่อนจะเลื่อนมือมาจับศีรษะแซรวินท์อย่างเอ็นดู

“พี่ภูมิอย่ามาล้อเป็เลย เลิกงานก็รีบกลับบ้านได้แล้ว อย่าปล่อยให้พี่เป็มารอนาน เดี่ยวจะหาว่ามีอะไรเป็ไม่บอกนะ”

ภูมิหัวเราะในลำคอหึๆ แล้วถือโอกาสเปลี่ยนเรื่องชวนตวิษและแซรวินท์ไปหาอะไรกินกันก่อนจะกลับ แต่แซรวินท์รีบปฏิเสธเพราะสังเกตว่าสีหน้าคนรักเหมือนมีเรื่องไม่สบายใจบางอย่าง ทั้งยังไม่ยอมพูดจาอะไรนอกจากกระตุกยิ้มที่มุมปากอย่างเจื่อนๆ เท่านั้นเอง

แชรวินท์ถือโอกาสถามเมื่อพี่เขยเดินกลับเข้าไปในห้องแล้ว

“เป็นอะไรไปคะ ยังโกรธอยู่หรือเปล่า”

“เปล่า...แต่ไม่เคยโกรธเป้”

“เออ...ขอโทษเรื่องเมื่อวานจริงๆ เป้เป็นคนผิดเองแหละ”

“ช่างมันเถอะ เดลิ้มไปแล้วละ เราไปกันเถอะ...”

ได้ยินอย่างนี้แชรวินท์ก็ค่อยสบายใจขึ้นหน่อย รู้สึกโล่งจนตัวเบาเหมือนยกภูเขาออกจากอก ที่ได้ความเข้าใจกลับคืนมาอีกครั้ง

๓

ในความรักมักมีความเห็นแก่ตัวซ่อนอยู่ ทุกคนย่อมอยากให้คนรักเอาใจใส่ ต้องการให้คนที่รักมองเห็นความสำคัญของตัวเองเป็นอันดับแรกเสมอ จนบางครั้งความอยากได้เหล่านั้นแหละ ทำให้หลายคนหลงลืมที่จะใส่ใจอีกฝ่าย ให้เทียบเท่ากับที่รู้สึกต่อตัวเอง

แชรวินท์ก็เป็นเช่นเดียวกัน

หล่อนไม่ใช่คนมีบุคลิกโดดเด่น ยังเป็นผู้หญิงที่ต้องแสวงหาความมั่นใจให้ตัวเองเสมอ ถึงแม้ว่าดิษจะให้ความรักกับหล่อนมากมายแค่ไหนก็ตาม สิ่งที่หลบเร้นอยู่ลึกๆ ในใจก็คือความหวาดกลัว กลัวว่าสักวันเขาจะตีจากไปด้วยเหตุผลร้อยแปดเท่าที่จะนึกได้

ถึงแม้ความรักของเขาและหล่อนจะเกิดขึ้นอย่างซ้าๆ แล้วใช้เวลาในการคบหาอยู่หลายปี กว่าจะตกลงปลงใจร่วมกันสร้างครอบครัว ท่ามกลางเสียงชื่นชมของคนรอบข้างถึงความเหมาะสม หากแต่ในความเหมาะสมที่ใครๆ ชื่นชมนั้น ในใจของแชรวินท์กลับอ่อนไหวโดยไม่รู้ตัว

“มีอะไรไม่สบายใจหรือเปล่า”

หล่อนหันไปถามเขาหลังจากปล่อยให้ความเงียบทำงานอยู่นาน แชรวินท์จับสังเกตได้ว่าตั้งแต่ออกจากบริษัทของพี่เขยด้วยกัน ตลอดเวลาที่กินมื้อค่ำจนเดินทางกลับ ดิษแทบจะไม่มียิ้มออกมาจากใจให้เห็นเลย รอยยิ้มจี๋ๆ หรือคำสนทนาระหว่างร่วมทางเป็นแค่การพยายามกลบเกลื่อนเพื่อทำให้หล่อนสบายใจแค่นั้นเอง...

ทันทีที่รถจอดเทียบที่หน้าบ้าน แชรวินท์จึงโผล่ถามออกไปด้วยความเป็นห่วง แต่คำตอบที่ได้กลับทำให้หล่อนต้องลอบถอนใจ

“ไม่มีอะไร...”

เขากำลังโกหกอีกแล้ว เวลามีปัญหาที่ไร ดิษไม่เคยบอกให้ใครรู้ เขา

พร้อมจะจัดการทุกอย่างด้วยตัวเอง จนบางครั้งปัญหาทุกอย่างก็คลี่คลายลง โดยที่คนรอบข้างไม่รู้ตัวเลย

“เดนาจะไว้ใจเป้บ้าง”

“ไม่มีอะไรจริงๆ แต่เดดีใจมากเลยนะที่เป้เป็นห่วง...”

“คนเป็นห่วง กับคนที่ถูกห่วง ความรู้สึกมันแตกต่างกันมากเลยนะ”

สิ่งที่แซรวินท์ตัดพ้อออกไป คือความรู้สึกลึกๆ ที่เกิดขึ้นในเวลาจริง ๆ หล่อนก็แค่ต้องการยื่นข้างๆ เขาเวลาที่มีปัญหา คอยแบ่งเบาไม่ใช่จะคอยเป็นผู้รับเพียงฝ่ายเดียว แต่ดิวิชไม่ทันได้นึกคิดว่าความหวังดีของหล่อนนั้นจะเจือด้วยความหวัง จึงเลือกใช้ความเข้าใจเต็มๆ ตัดสินทุกอย่างตามความเคยชิน

“อ้าว...ก็ถึงได้บอกว่าดีใจที่เป้เป็นห่วงยังงี้ล่ะ...”

หล่อนไม่ได้ต้องการคำชม หรืออยากให้เขาขอบคุณเลยสักนิด บางครั้งการเป็นคนดีแบบที่ทุกอย่างต้องอยู่บนความถูกต้องเสมอ ไม่เคยแม้แต่จะคิดทำให้ใครต้องลำบากใจของคนรัก ก็ทำให้แซรวินท์อึดอัดโดยไม่รู้ตัวได้เช่นกัน

“หยุดพูดเรื่องนั้นกันดีกว่า เป้เข้าบ้านแล้ว... ขับรถกลับดีกว่า”

เพิ่งคืนดีกันไม่กี่ชั่วโมงก็ไม่อยากจะมีเรื่องให้ต้องขุ่นใจกันอีก แซรวินท์ถือโอกาสจบการสนทนาด้วยการบอกลาแล้วลงจากรถ หล่อนยื่นรถจนดิวิช ขับรถกลับสายตาไป จึงหันหลังกลับมา และก้าวผ่านประตูรั้วเข้าไปข้างใน แต่ฝึเท้าค่อยๆ ก้าวช้าลงเมื่อเห็นพี่เขยเดินตรงเข้ามาหา

“กลับซะค่าเชียว ไปไหนกันมาล่ะ...”

“ไปทานอะไรกัน แล้วก็กลับค่ะ”

“แล้วทำไมไม่ชวนแฟนเข้ามานั่งในบ้านก่อน”

ภูมิธามยิ้มๆ แซรวินท์ยกไหล่ตอบเรียบๆ เพราะยังไม่หายเซ็งสักเท่าไร

“เขาต้องรีบกลับบ้าน”

“พักนี้พี่ว่าเดคูแปลกๆ นะ วันนี้คุยเรื่องงานก็เจอลอย”

“งั้นหรือคะ”

หรือว่ามีอะไรที่หล่อนไม่รู้จริงๆ แซรวินท์ตาโตด้วยความสนใจ แต่พี่เขยไม่ยอมเล่าต่อ กลับหยุดความสนใจของหล่อนด้วยเสียงหัวเราะ

“สงสัยจะห้วงแพนมากละสิ พี่ลื้อเล่นนะ...คนอย่างดิวิษมีเหรอจะใจลอยง่าย ๆ”

“โธ...พี่ภูมิลื้อเป่อกแล้ว”

แซรวินท์แสร้งทำหน้าที่แล้วเดินเข้าบ้าน ภูมิหัวเราะตามหลังอย่างอารมณ์ดี ครั้นพอก้าวมาทันกันก็เอ่ยขึ้นว่า

“ใกล้จะวันแต่งงานแล้ว มีอะไรให้พี่ช่วยหรือเปล่า”

“ตอนนี้อย่างไม่รู้ แต่ใกล้ๆ ต้องมีแน่ๆ...”

แซรวินท์ฉีกยิ้มกว้างแทนคำขอบคุณ แล้วขอตัวเลี้ยวขึ้นไปห้องพัก ปลอบยให้พี่เขมมองตามอย่างรู้สึกดีๆ ก่อนที่รอยยิ้มจะค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสับสนเมื่อเกิดอาการแปร่งๆ ขึ้นที่ใจ จนภูมิเองรีบดึงตัวเองกลับมาก่อนที่ความคิดจะเตลิดไปมากกว่านี้

* * *

แซรวินท์ไม่ได้นึกชอบบ้านหลังนี้มาตั้งแต่แรก แต่หล่อนไม่สามารถหัดทานดิวิษได้ เพราะเขาเป็นเจ้าของเงิน เรื่องนี้ดิวิษก็รู้ดีจึงพยายามตกแต่งบ้านให้ถูกใจหญิงสาว เพื่อที่แซรวินท์จะได้เปลี่ยนความรู้สึกที่มี

อีกเดือนครึ่งเท่านั้นก็จะเป็วันสำคัญสำหรับหล่อนและเขาแล้ว สำหรับแซรวินท์รู้สึกว่เวลาเดินเร็วเหลือเกิน ยังมีอีกหลายเรื่องที่ต้องเตรียมตัว รวมทั้งเรื่องเตรียมใจกับการเปลี่ยนสถานะตัวเอง ช่วงนี้ทั้งเพื่อนและพี่สาวพากันให้ข้อคำแนะนำดีๆ ในการใช้ชีวิตคู่ จนแซรวินท์เริ่มหวังใจว่าตัวเองจะเป็นแม่บ้านที่ดีได้แค่นั้น

วันนี้เป็นอีกวันที่มีความสุขมาก เพราะหล่อนกับดิวิษไปถ่ายรูปรูปแต่งงานด้วยกัน แซรวินท์ถึงกับน้ำตาคลอเมื่ออยู่ในชุดเจ้าสาวด้วยความคิดถึงมารดา ถ้าท่านยังมีชีวิตอยู่คงจะดีใจมากที่เห็นลูกสาวคนเล็กเป็นฝั่งเป็นฝา หลังจากเสร็จภารกิจแล้วดิวิษชวนหล่อนไปนั่งพักที่เรือนหอซึ่งเป็นทางผ่านให้หายเหนื่อยก่อน แล้วจะไปส่งที่บ้านในตอนค่ำ พอมาถึงแซรวินท์ก็เกิดความคิดอยากเข้าครัวโชว์ฝีมือทำอาหารเย็น ชิมลงหน้าที่แม่บ้านสักมือ ดิวิษจึงอาสาออกไปซื้อของสดที่ตลาดหน้าปากซอยซึ่งมีขายของตั้งแต่เช้าถึงเย็น ระหว่างรอนั้น